

Pronòstic encertat

El president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, va demanar la setmana passada al president del govern espanyol, José María Aznar, que pose fi a "les actituds anticatalanistes visceral" del PP valencià. Pujol es referia sens dubte a la manifestació tinguda el passat 13 de juny a València i organitzada per l'ultradretà Grup d'Acció Valencianista (GAV) i al suport que hi donà el partit que comanda Eduardo Zaplana, president de la Generalitat valenciana.

Una manifestació en resposta, primer, a la sentència del Tribunal Constitucional sobre la unitat de la llengua –a favor de l'ús del terme "català" per part de la Universitat de València sense que això contradiga l'Estatut d'Autonomia– i segon, al pronunciament majoritari de la Comissió d'Educació i Cultura del Congrés dels Diputats també en favor de la unitat de la llengua. Dos gestos que senten les bases per a l'inici de la fi de la llarga transició democràtica al País Valencià.

La manifestació del passat dia 13 era més pròpia, però, del 1977 que del 1997. Els crits que s'escoltaren pels carrers de València –"¡Uta, uta, uta, Rahola es una puta!", "¡Pujol, cabrón, enano, cabezón!", "Rahola, a treballar en (sic) la llengua a les Rambles", "¡Pujol, Pujol, Pujol al paredón!"...– eren més propis d'un esperit nostàlgic pre-democràtic que del vintè aniversari de les primeres eleccions democràtiques, que se celebrava justament dos dies després. I la gravetat d'un acte d'aquest tarannà s'accentua si tenim en compte que va comptar amb la presència de diversos diputats autonòmics del PP, com Fernando Castelló i Rafael Maluenda, portaveus parlamentaris; Serafín Castellano, vice-secretari regional, o José Cholbi i Martín Quirós, membres del PP en la Mesa de les Corts valencianes. El president d'UV i president de la màxima institució au-

tonòmica valenciana, Hèctor Villalba també formava part de la comitiva. Tots, càrrecs electes i representants polítics, escoltaven impassibles, sense cap alteració en el seu esperit democràtic, la sèrie d'insults que rebien altres representants institucionals.

Diputats populars que un parell d'hores després d'aquest irrespectuós episodi assistien sense vergonya a un míting del PP, protagonitzat per Eduardo Zaplana i l'alcaldesa de València, Rita Barberà, per a celebrar el dit aniversari del 15-J al ritme de la ja històrica cançó *Libertad sin ira* del grup Jarcha, que fou el fil musical d'aquella data històrica. Diputats que en menys d'un parell d'hores passaven de la ira de la massa que demana l'afusellament d'un

president autonòmic que va patir la presó franquista a una celebració democràtica en què Zaplana expressava la seua alegria perquè, segons que va dir, "torna a ser moda el tarannà que va presidir la transició". El sentit de la frase, pronunciada a continuació de la manifestació, és realment una incògnita.

És en aquest context de democràcia no assolida encara on s'ha de situar la protesta de Pujol a Aznar. Un escenari polític que ja pronosticava l'any

1988 el psiquiatre valencià Vicent Bello en el seu llibre *La pesta blava*, i que malauradament s'ha acomplert. Bello es referia així a la presa del poder per part del braç –o braços– polític del secessionisme lingüístic. "L'obtenció de la majoria parlamentària pel partit blaver, o la creació d'un govern regional de coalició junt amb la dreta, generaria les condicions polítiques necessàries per entrar en la quarta fase i última de la pesta blava. El País Valencià arribaria així a la quota màxima d'involució del sistema democràtic que permeten les condicions socials, econòmiques i polítiques de l'hora actual en el marc de l'Europa occidental". ■

***"El sentit de la frase
'Torna a ser moda el
tarannà de la transició',
pronunciada amb alegria
per Zaplana en l'acte de
celebració del 15-J tingut
un parell d'hores després
de la manifestació blavera
del dia 13, és realment
una incògnita."***